

3. Школяр С. П. Інноваційний розвиток держави – комфортне життя її громадян. Тези виступу в обговоренні / С. П. Школяр // Матеріали парламентських слухань у Верховній Раді України 20.06.07 р. «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» / Упор. Г. О. Андрущук, М. М. Шевченко. – К. : Парламентське вид-во, 2007. – С. 60–62.
4. Висоцька М. Аналіз основних тенденцій розвитку економічних відносин між Україною та Китаєм / М. Висоцька, А. Аль Атті // Стратегія розвитку України. Економіка, соціологія, право. – 2013. – № 4. – С. 14–20.
5. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

ДО ПИТАННЯ ПРО ЕКОЛОГІЧНУ ГРАМОТНІСТЬ ТА ЕКОЛОГІЧНУ КОМПЕТЕНТНІСТЬ УЧНІВ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

***Величко Р. М.
Полтава, Україна***

Екологічна грамотність і здорове життя – одна з найважливіших компетентностей, визначених у Концепції «Нової української школи», яка передбачає вміння розумно та раціонально користуватися природними ресурсами в рамках сталого розвитку, усвідомлення ролі навколишнього середовища для життя і здоров'я людини, здатність і бажання дотримуватися здорового способу життя [2].

Формування екологічної компетентності громадян є одним з найголовніших завдань освіти сталого розвитку. Екологічна компетентність дає змогу сучасній людині відповідально вирішувати життєві ситуації, підпорядковуючи задоволення своїх потреб принципам сталого розвитку [3]. Головну роль у процесі набуття екологічної компетентності відведено школі, адже саме в цей віковий період відбувається формування основ екологічної культури, екологічного мислення, цілісного світогляду, системи переконань, що здійснюють вплив на потреби і прагнення людини. В рамках освітнього процесу діти набувають вміння аргументувати свої судження, доводити істинність чи помилковість окремих тверджень, робити висновки й узагальнення, що сприяє розвитку у них критичного мислення. Саме тому так важливо здійснювати формування основ екологічної компетентності в учнів, формувати особистість, яка вміє жити в гармонії з природою, відчувати себе її часткою, для якої нормою життя є дбайливе ставлення до неї, починаючи з раннього дитинства.

Закон України «Про освіту» визначає складовою екологічної компетентності екологічну культуру, дбайливе ставлення до довкілля, що

передбачає засвоєння знань про природу для всебічного розвитку дитини.

Система дидактичних принципів формування екологічної компетентності у здобувачів освіти ґрунтується на зв'язку змісту й методів навчання з національною культурою і традиціями; виховному характері навчання, науковості, систематичності, наступності, свідомості й активності учнів, наочності, доступності, індивідуалізації процесу навчання, вивчення інтересів, здібностей, нахилів кожного учня.

Принципи формування екологічної компетентності [4]:

- розвивальний і виховний характер навчання;
- змісту і методів навчального процесу, його зближення із сучасним науковим знанням і суспільною практикою;
- культуровідповідність, що розуміється як відповідність навчання набуткам світової та національної культури;
- природовідповідність – як відповідність природним, віковим, статевим властивостям людини, що навчається;
- системний характер навчальної діяльності, теоретичних знань і практичних умінь особистості;
- активність та самостійність у навчальній діяльності, взаємозв'язок і єдність навчальної і дослідницької роботи, освіти й самоосвіти;
- демократичність та відкритість, нероздільність навчання та виховання;
- доступність як урахування рівня підготовленості, вікових та індивідуальних можливостей тих, хто навчається;
- створення позитивного емоційного клімату, мотиваційне забезпечення діяльності і системи ставлень;
- поєднання колективних та індивідуальних форм і способів навчальної роботи, що забезпечують розвиток особистості, її індивідуальну самореалізацію.

Серед специфічних принципів екологічної освіти [1]:

- принцип всезагальності, неперервності та наступності;
- варіативності як забезпечення можливості вибору рівня, змісту, темпу, форми екологічної освіти відповідно до вимог суспільства, особистісних здібностей та нахилів;
- реалізується в практиці освітньо-виховного процесу за допомогою міжпредметного підходу;
- особистісної орієнтованості, диференціації педагогічного впливу з урахуванням вікових, типологічних та індивідуальних особливостей школярів;
- практичної спрямованості, що передбачає вирішення конкретних проблем довкілля, набуття певних побутових та професійних екологічних умінь і навичок.

Отже, одним із пріоритетів та напрямом діяльності суспільства є екологічне виховання школярів, яке має відбуватися в першу чергу через освітнє середовище Нової української школи.

Список використаних джерел:

1. Висоцька О. Є. *Освіта для сталого розвитку [Текст]: науково-методичний посібник*. Дніпропетровськ : Роял Принт, 2011. 200 с.
2. *Концепція Нової української школи [Електронний ресурс] // Міністерство освіти і науки України. 2016. Режим доступу до ресурсу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf>.*
3. Пустовіт Н. А. *Сутність характеристики екологічної компетентності школярів. Педагогічна наука. Випуск.38. Херсон: Видавництво ХДУ, 2005. С. 186-191.*
4. Смірнова В. М. *Умови формування екологічної компетентності учнів [Електронний ресурс] / Віра Марківна Смірнова. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: https://smirnovavira.ucoz.ua/index/umovi_formuvannja_ekologichnoji_kompetentnosti_uchniv/0-5.*

СИСТЕМА РОБОТИ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ З НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Волакова О. С.
Кременчук, Україна

Науковий керівник: *Марченко Валентина Михайлівна*,
учитель географії Кременчуцького ліцею №17 «Вибір» імені М. Г. Неленя
Кременчуцької міської ради Кременчуцького району Полтавської області

У Концепції розвитку освіти в Україні на період до 2025 року, Державній цільовій соціальній програмі національно-патріотичного виховання на період до 2025 року, Стратегії національно-патріотичного виховання, законах України «Про освіту», «Про загальну середню освіту», як стратегічні, визначаються завдання виховання в особистості любові до Батьківщини, усвідомлення нею свого громадянського обов'язку на основі національних і загальнолюдських духовних цінностей, утвердження якостей громадянина – патріота України як світоглядного чинника.

Проблема національно-патріотичного виховання завжди була і залишається в центрі уваги науковців, педагогів, методистів. Нею займалися такі вчені, як І. Бех, К. Чорна, Є. Белозерцев, І. Ільїн, Б. Кобзар, Є. Старовойтов, Н. Мойсеюк, М. Стельмахович, В. Сухомлинський, О. Докукіна, Л. Канішевська, О. Вишневський, І. Зязюн, Р. Петронговський.